

Arrest

nr. 326 772 van 15 mei 2025
in de zaak X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) juli 2007.

1.2. Verzoeker dient op 14 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.3. Verzoeker wordt op 5 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 297 727 van 27 november 2023 wordt deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

1.5. Verzoeker wordt op 25 april 2024 opnieuw gehoord op het CGVS, in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.6. De commissaris-generaal neemt op 31 juli 2024 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op 31 juli 2007 in het dorp Keralah van het district Watapoor gelegen in de provincie Kunar, waar je je hele leven verbleef tot aan jouw vertrek naar Europa.

Jouw vader werkte als soldaat voor de inlichtingendiensten en nam 1,5 à 2 jaar voor de machtsovername door de Taliban deel aan een gevecht in Watapoor waarbij twee belangrijke Talibancommandanten gedood werden. Na de machtsovername viseerden de Taliban jouw vader omwille van zijn deelname aan dat gevecht. Jouw vader dook onder en de Taliban dreigden dat ze jou zouden meenemen als zij jouw vader niet zouden te pakken krijgen, waarop jouw familie besloot om jou het land uit te sturen.

Op 13 juli 2022 kwam je België binnen, waar je op 14 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer vrees je gedood te worden door de Taliban.

Op 23 juni 2023 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof gehecht werd aan jouw verklaringen over jouw persoonlijke problemen met de Taliban. Daarnaast noodzaakte de veiligheidssituatie in Afghanistan geen internationale bescherming. Er waren voor jou geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat je bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Je haalde geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je bij terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging of zwaarwegende gronden om een reëel risico op ernstige schade aan te nemen.

Op 27 november 2023 werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd omdat jij onvoldoende zicht bood op jouw reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond en familiale netwerk, hetgeen nader onderzocht diende te worden. De RvV concludeerde eveneens dat aan het voorgehouden profiel en de voorgehouden werkzaamheden van jouw vader geen geloof kan worden gehecht. Ook stelde de RvV vast dat jij vage en inconsistente verklaringen aflegde aangaande de herkomst van jouw ouders, dat jij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop jij jouw land verlaten hebt, over jouw reisweg en over jouw scholing, dat jij inconsistente, vage en niet-doorleefde verklaringen aflegde over de aanwezigheid van de Taliban en de gevechten in jouw regio en dat jij ondanks contact met jouw vader niet weet wat hij doet of waar hij vertoeft, hetgeen een ernstige, negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je aanvankelijk volgende documenten voor : taskara's van jezelf en jouw vader, de stemkaart van jouw vader, een werkdocument van jouw vader, foto's en medische documenten.

Via een aanvullende nota in het kader van de beroepsprocedure voor de RvV legde jij volgende documenten neer : een bijkomend werkdocument van jouw vader en twee bijkomende attesten van het CLB en jouw school.

Op 25 april 2024 werd jij uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Jij legt bijkomende medische attesten van een psychiater en een psycholoog, en een bijkomend onderwijsattest van het CLB voor ter staving van jouw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd

toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast vroeg jouw advocaat voor het eerste persoonlijk onderhoud per mail om zeker enkele pauzes in te laten tijdens het onderhoud aangezien jij nerveus en gesloten bent en jij je moeilijk kan concentreren (zie mail voogd d.d. 03.05.2023). Op het einde van dat persoonlijk onderhoud stelt jouw voogd dat de communicatie duidelijk moeilijk verliep – net zoals de communicatie met de school, het opvangcentrum en de voogd zelf – en jij op feitelijke vragen niet altijd het antwoord gaf dat verwacht werd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 05.05.2023 (verder CGVS 1), p. 22).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat je betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook verklaarde je zelf dat je de tolk en de vragen begrepen hebt, je alles verteld hebt en jij behalve de ziekte van jouw vader niets meer wilde toevoegen of vragen (CGVS 1, p. 22). Tot slot werd jou aan het begin van het onderhoud duidelijk gemaakt dat jij steeds het recht had om een extra pauze te vragen (CGVS 1, p. 3) en werd er ook telkens na ongeveer 40 minuten een pauze ingelast (CGVS 1, p. 9, 16 en 24).

Wat betreft andere ingeroepen bijzondere procedurele noden en de steunmaatregelen die hiervoor genomen zouden moeten worden, kan verwezen worden naar het arrest van de RvV dat stelt dat er voor jou geen sprake is van andere bijzondere procedurele noden die bijkomende steunmaatregelen vereisen, dat je rechten gerespecteerd werden en dat je kon voldoen aan de verplichtingen (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 20-22). Ook wat betreft de bijkomende attesten die jij voorlegde via een aanvullende nota in het kader van de beroepsprocedure oordeelde de RvV dat deze documenten geenszins van zulke aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 25).

In het kader van jouw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS leg jij drie nieuwe (medische) attesten voor. In de attesten wordt voornamelijk melding gemaakt van beperkte mentale vaardigheden, beperkte zelfredzaamheid en moeilijkheden om school te lopen in België. Geen van de attesten bevat echter een duidelijke diagnose. Op het einde van het persoonlijk onderhoud verwezen jouw voogd en advocaat naar jouw verhoogde kwetsbaarheid omwille van jouw psychologische problemen en jouw mentale beperking (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25.04.2024 (verder CGVS 2), p. 10).

Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt echter opnieuw dat je de vragen begreep en betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook verklaarde je zelf dat je de tolk begrepen hebt, je alles hebt verteld en je niets meer wenste toe te voegen behalve dat jouw voogd jou had gezegd dat bepaalde van jouw verklaringen tijdens het eerste interview verkeerd werden genoteerd (CGVS 2, p. 10). Tot slot werd jou aan het begin van het onderhoud duidelijk gemaakt dat jij steeds het recht had om een extra pauze te vragen (CGVS 2, p. 3) en duurde het tweede onderhoud in zijn totaliteit slechts 47 minuten (CGVS 2, p. 1 en 11).

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen niet kunnen volstaan om te besluiten dat je niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst wordt vastgesteld dat je herkomst uit het dorp Keralah van het district Watapoor gelegen in de provincie Kunar door het CGVS niet wordt betwist.

Verder dient in casu opgemerkt dat jij jouw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat jij niet aannemelijk maakt dat jouw vader als soldaat werkte voor de inlichtingendiensten. Jouw kennis over zijn werkzaamheden blijkt immers bijzonder vaag en ontoereikend. Zo verklaar je dat jouw vader deelnam aan gevaarlijke missies, maar stel je terzelfdertijd er niet meer over te weten en geen idee te hebben wat hij daar ter plaatste deed (CGVS 1, p. 8). Verder verklaar je dat jouw

vader zelf aan veel gevechten heeft deelgenomen, maar je er geen kennis over hebt (ibid.). Voorts verklaar je geen enkele persoon van het werk van jouw vader te kennen om meteen eraan toe te voegen dat je wel collega's bij jou thuis gezien en begroet hebt, maar jij die mensen niet kent (ibid.). Gevraagd wie die mensen waren die jullie bezoek brachten, herhaal je dat ze jouw vader bezochten en jouw vader ook bij hen op bezoek ging, maar jij ze niet kent (ibid.). Je verklaart dat die collega's niet in jullie dorp woonden, maar tegelijkertijd heb je geen idee uit welk dorp zij wel afkomstig waren (CGVS 1, p. 9). Ook verklaar je niet te weten wie de leidinggevende van jouw vader was en geen enkele naam van collega's van jouw vader te kennen omdat die 'vaak veranderden' (ibid.). Gevraagd wat je daarmee bedoelt, antwoord je dat de commandanten door andere mensen werden vervangen en je hen dus niet kent, en jullie jullie vader nooit vragen stelden over zijn job en activiteiten (ibid.). Gevraagd hoe je dan weet dat die commandanten vervangen werden, antwoord je dat 'iedereen dat weet' (ibid.). Gevraagd hoe jij dat weet, antwoord je dat jij in een winkel in het dorp soms verhalen hoorde over de overheidsmensen (ibid.).

Van jou, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat je alle details van jouw vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat jij over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien je jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, jouw vader enkele dagen per maand huiswaarts keerde (CGVS 1, p. 8), je nog in contact bent met jouw vader sinds je in veiligheid bent (CGVS 1, p. 15) en stelt voor jouw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. Dat jij de antwoorden op deze basisvragen dan ook stevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over jouw verklaringen dat jouw vader werkzaam was voor de inlichtingendiensten. De vaststelling dat jij amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven.

Er dient toegevoegd dat de RvV in haar arrest eveneens concludeerde dat aan het voorgehouden profiel en de voorgehouden werkzaamheden van jouw vader geen geloof kan worden gehecht (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 23-25).

Verder verklaar je in eerste instantie dat jouw vader destijds de enige uit jouw dorp was die nog bij de inlichtingendiensten werkte, hoewel er in het verleden wel dorpingen waren die voor het leger gewerkt hadden (CGVS 1, p. 9). Gevraagd hoe het komt dat jouw vader nog maar de enige was uit het dorp die die job uitvoerde, wijzig je jouw verklaringen en stel je dat jouw vader de enige was uit jouw 'gebied' die voor de overheid werkte, maar jullie een groot dorp hebben en je dat niet van iedereen kan weten (ibid.).

Ook leg je inconsistente verklaringen af over het vorige beroep van jouw vader en slaag je er niet in duiding te geven bij de concrete bewegingsredenen van jouw vader om zijn vorige job te laten voor wat het was en soldaat te worden. Gevraagd wat hij deed voor hij soldaat was, antwoord je in eerste instantie dat je het niet weet en jouw vader sinds jouw kindertijd soldaat was (CGVS 1, p. 10). Gevraagd of jij jouw ouders dan nooit horen vertellen hebt over het werk van jouw vader voor hij bij de inlichtingendiensten werkte, antwoord je deze keer dat hij rijst verkocht (ibid.). Gevraagd waarom hij dan is overgeschakeld van die job naar een job bij de inlichtingendiensten, antwoord je het niet te weten (ibid.). Gevraagd hoe jouw vader op het idee kwam om bij de inlichtingendiensten te gaan werken, antwoord je het niet te weten aangezien je nog maar een kind was (ibid.).

Daarnaast leg jij vage en inconsistente verklaringen af over de kennis van de dorpingen over het beroep van jouw vader en de intenties/pogingen van jouw familie om dat geheim te houden. Zo verklaar je dat het in jouw dorp geweten was dat jouw vader voor de inlichtingendiensten werkte en dat jouw familie dat niet geheim hield, hoewel jullie ook niet iedereen inlichtten over zijn job (CGVS 1, p. 11). Verder stel je dat jij niet mocht praten met jouw vriendjes en leeftijdgenootjes over de job van jouw vader, maar blijf je vaag over wat jij wel mocht of moest vertellen (ibid.). Gevraagd of jouw ouders jou vertelden wat jij moest antwoorden als iemand in het dorp vroeg naar het werk van jouw vader, antwoord je van niet, en dat jouw vader wel zei dat je niet teveel met andere mensen moest praten, maar hij verder niets tegen jou zei (ibid.). Gevraagd of jouw vader zei wat je wel of niet mocht zeggen over zijn werk, antwoord je dat je moest zeggen dat je het niet wist, aangezien jouw vader een gevaarlijke job uitvoerde en zijn identiteit en die van zijn collega's geheim moesten blijven (CGVS 1, p. 11 en 12). Eerder had je echter al verklaard dat het beroep van jouw vader gekend was in het dorp en hij soms zelfs in uniform naar het dorp terugkeerde (CGVS 1, p. 10). Hiernaar verwezen, antwoord je naast de vraag dat hij inderdaad naar huis terugkeerde, aangezien hij zijn autonomie had (CGVS 1, p. 12). Uit jouw verklaringen blijkt geen duidelijk en eenduidig standpunt van jouw familie over hoe jullie moesten omgaan met en communiceren over het (risicovol) beroep van jouw vader.

Wat betreft de door jou voorgelegde foto's en werkdocument van jouw vader dient te worden opgemerkt dat deze documenten an sich onvoldoende zijn om aan te tonen dat jouw vader gediend zou hebben bij als soldaat bij de inlichtingendiensten. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien is het certificaat

slechts een kopie van slechte kwaliteit waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het een kopie van een authentiek stuk betreft. Of jouw vader al dan niet de persoon op de foto van het certificaat is kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Daarenboven geef je zelf aan geen enkele informatie te kunnen verschaffen over het werkcertificaat van jouw vader en de foto's, en blijf je zeer vaag over de oorsprong ervan (CGVS 1, p. 12 en 13).

Betreffende de foto's dient nog toegevoegd dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Of jouw vader al dan niet de persoon op de foto's is kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Jij geeft aan dat er bij jouw weten geen foto's zijn waar jij samen met jouw vader op te zien bent (CGVS 1, p. 13).

Wat betreft deze documenten dient benadrukt dat de RvV in haar arrest eveneens oordeelde dat de door jou voorgelegde stukken onvoldoende waren om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het profiel en de werkzaamheden van jouw vader te weerleggen (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 23-25). Ook over het bijkomend werkdocument van jouw vader dat jij voorlegde via een aanvullende nota in het kader van de beroepsprocedure oordeelde de RvV dat het document geenszins van zulke aard is dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 25).

Bovenstaande toont aan dat jij het profiel van jouw vader als soldaat bij de inlichtingendiensten niet aannemelijk maakt.

Daarenboven leg jij vage en inconsistente verklaringen af over de gebeurtenissen na de machtsovername door de Taliban. Zo verklaar je in eerste instantie dat jouw vader naar de Taliban is gegaan om zich over te geven, hij drie à vier dagen na de machtsgreep opnieuw thuis was en de Taliban jouw vader één à anderhalve maand nadat hij terug thuis kwam zijn beginnen te viseren (CGVS 1, p. 17). De Taliban zouden toen bij jouw huis zijn langsgesproken, maar jouw vader was er niet (CGVS 1, p. 17 en 18). Gevraagd waar jouw vader toen was, antwoord je dat je het niet weet en hij 'ergens buiten het huis' was (CGVS 1, p. 18). Gevraagd of jouw vader toen aan het onderduiken was of hij toevallig buitenshuis was toen de Taliban langskwamen, antwoord je dat hij aan het onderduiken was en hij het land wilde verlaten (ibid.). Als dan gevraagd wordt hoe lang na de machtsgreep jouw vader is beginnen onder te duiken, antwoord je dat jouw vader ongeveer één maand na de machtsovername nadat de Taliban jullie huis hadden doorzocht is ondergedoken (ibid.), wat niet overeenstemt met jouw eerder antwoord dat jouw vader al ondergedoken was toen de Taliban de eerste keer fysiek langskwamen bij jullie huis. Gevraagd waar jouw vader was toen de Taliban de eerste keer langskwamen bij jullie huis, antwoord je vaagweg dat hij niet thuis was (ibid.). Nogmaals gevraagd of hij toen al verstopt was of hij toevallig buitenshuis was, antwoord je deze keer dat jouw vader gewoon in het dorp bleef aangezien hij niet verwacht had daar problemen te zullen krijgen (ibid.). Wat later tijdens het onderhoud verklaar je dan weer dat jouw vader zich vanaf de eerste dagen na de machtsovername is beginnen te verstoppen (CGVS 1, p. 19 en 20), hetgeen contrasteert met jouw eerdere verklaringen dat jouw vader zich overgaf aan de Taliban, hij drie à vier dagen later huiswaarts keerde en de Taliban hem pas één à anderhalve maand later zijn beginnen te viseren.

Ook over de overgave van jouw vader aan de Taliban blijf je vaag. Zo weet je niet waar jouw vader zich heeft overgegeven en verklaar je niet te weten waarom jouw vader tijdens die overgave niet werd gevisieerd door de Taliban en gewoon huiswaarts mocht keren, maar hij één à anderhalve maand later opeens wel in het vizier van de Taliban kwam (CGVS 1, p. 17).

Voorts leg je vreemde verklaringen af over de bedreigingen en intenties van de Taliban. Je stelt dat jouw vader veiligheidsmaatregelen nam om zichzelf te beschermen, maar hij niets deed voor zijn familie aangezien de Taliban niet geïnteresseerd zijn in vrouwen en familie van de gevisieerde persoon (CGVS 1, p. 19), hetgeen een vreemde stelling lijkt aangezien jouw migratiemotieven om naar België te komen uitsluitend gebaseerd zijn op de problemen van jouw vader. Je voegt nog toe dat de Taliban op heden wel geïnteresseerd zijn in zijn familie, jij de enige bent die gevlucht is en de rest van jouw familie nog steeds op dezelfde plaats verblijft aangezien de Taliban geen interesse tonen in de kinderen van het gezin (ibid.). Nochtans was jij zelf volgens jouw verklaringen slechts 13 jaar bij vertrek. Gevraagd waarom de Taliban wel interesse hadden in jou, antwoord je dat ze jou wilden meenemen, omdat jouw vader er niet was (ibid.). Gevraagd of de Taliban ooit gedreigd hebben om jouw andere broers mee te nemen, antwoord je dat ze jouw oudste broer geslagen hebben maar ze verder niets zeggen omdat jouw broers te jong zijn (CGVS 1, p. 21).

Opgemerkt dat jouw broers ook steeds ouder worden, jij slechts 13 jaar was toen ze jou wilden meenemen, en jouw vader en jij er bovendien niet meer zijn en gevraagd waarom jouw broers dan niet worden bedreigd of meegenomen door de Taliban, verklaar je opnieuw dat jouw broers te jong zijn (ibid.). Volgens jouw eigen verklaringen is O. – de tweede oudste broer – echter al rond de 10 à 12 jaar oud (CGVS 1, p. 13), hetgeen niet veel verschilt van jouw leeftijd bij vertrek.

Ook over de handelingen van de Taliban toen ze dreigden jou mee te nemen leg je merkwaardige verklaringen af. Je stelt dat de Taliban jou wilden meenemen, maar ze dat uiteindelijk niet gedaan hebben omdat jouw familie en de burens kwaad werden op de Taliban, waarop ze jou terug vrijlieten (CGVS 1, p. 20 en 21). Gevraagd of jouw familie en de burens dan de macht hadden om de Taliban tegen te spreken, antwoord je van niet, maar dat ze huilden en de Taliban verzochten om jou vrij te laten omdat je onschuldig was (CGVS 1, p. 21). Je verklaart verder nog dat de Taliban luisterden naar die argumenten, zij hun vriendelijkheid toonden en zeiden dat ze later zouden terugkomen om te vragen naar jouw vader (ibid.).

Ten slotte dient opgemerkt dat jij vage verklaringen aflegt over de huidige situatie en verblijfplaatsen van jouw vader. Je verklaart dat de huidige verblijfplaats van jouw vader onbekend is voor jou, hij soms in het geheim naar huis komt, maar jij hem nooit vroeg waar hij verbleef (CGVS 1, p. 14). Je verklaart echter niet te weten hoe vaak jouw vader nog naar huis komt, hoe lang hij dan thuis blijft of waar hij verblijft als hij niet thuis is (ibid.). Opgemerkt dat het onduidelijk is wat jouw vader nu precies doet als hij niet thuis verblijft en gevraagd om zijn situatie wat meer toe te lichten, herhaal je enkel niet te weten waar hij verblijft en herhaal je nogmaals de redenen waarom hij onderduikt (CGVS 1, p. 15). Opgemerkt dat de Taliban de macht hebben in het hele land en gevraagd hoe jouw vader erin slaagt om uit hun handen te blijven, terwijl hij zich wel nog actief verplaatst naar zijn eigen huis, antwoord je dat het mogelijk is en dat als de Taliban hem zouden zien in bijzijn van zijn kinderen zij hem niet zouden beschieten (CGVS 1, p. 21 en 22), wat opnieuw de ambivalente houding van de Taliban ten aanzien van jongeren aantoont en vragen doet rijzen over jouw eigen vertrek. Aangezien jij geen duidelijkheid verschaft over de huidige situatie en verblijfplaats van jouw vader – de katalysator van alle problemen –, kan er geen nood aan bescherming in jouw hoofde vastgesteld worden.

Er dient toegevoegd dat de RvV in haar arrest eveneens vaststelde dat jij niet wist wat jouw vader doet of waar hij vertoeft als hij niet thuis is, hoewel jullie in contact staan met elkaar, hetgeen in combinatie met eerdere vaststellingen een ernstige, negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van jouw verklaringen (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 25).

De door jou neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

De foto's en de werkdocumenten van jouw vader werden hierboven al besproken.

De taskara's van jouw vader en jezelf, en de stemkaart van jouw vader geven dan weer slechts een indicatie over de identiteit en nationaliteit van de betrokken personen, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat.

De door jou voorgelegde medische attesten werden hierboven reeds besproken. Er dient herhaald dat in het arrest van de RvV reeds geoordeeld werd dat er voor jou geen sprake is van andere bijzondere procedurele noden die bijkomende steunmaatregelen vereisen, dat je rechten gerespecteerd werden en dat je kon voldoen aan de verplichtingen (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 20-22). Ook wat betreft de bijkomende attesten die jij voorlegde via een aanvullende nota in het kader van de beroepsprocedure oordeelde de RvV dat deze documenten geenszins van zulke aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 25).

Wat de twee nieuwe medische attesten en het bijkomend onderwijsattest betreft dient opgemerkt dat deze evenmin in staat zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het medisch getuigschrift d.d. 14.03.2024 – opgesteld door dr. L. R. in het kader van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 – benadrukt voornamelijk jouw beperkte mentale mogelijkheden en beperkte zelfredzaamheid. In het attest wordt verwezen naar onderzoek op basis van de intelligentietest SON-R 6-40. In het door jou voorgelegd IAC-verslag d.d. 29.02.2024 wordt echter benadrukt dat resultaten op basis van de SON-R 6-40 met grote voorzichtigheid dienen geïnterpreteerd te worden aangezien jij nog geen twee jaar in België verblijft. Wat jouw beperkte zelfredzaamheid betreft dient bovendien opgemerkt dat jij in jouw dagelijks leven in België wel degelijk in bepaalde – hoewel vrij beperkte – mate op zelfstandige basis deelneemt aan het maatschappelijk leven. Zo ga jij naar de fitness in het centrum van Gent, ga jij met vrienden uit het opvangcentrum of alleen naar het park om er wat tijd door te brengen en werk jij in het weekend zo'n vijf à zes uur als bezorger voor een restaurantje, wederom in het centrum van Gent (CGVS 2, p. 7, 8 en 9).

Betreffende de getuigenverklaring van jouw psycholoog I. V. dient opgemerkt dat dit een zeer summier attest betreft dat bovendien niet gedateerd is en waarin niet wordt verwezen naar enig objectief, wetenschappelijk onderzoek. In het attest wordt enkel gesteld dat jij nood hebt aan verdere begeleiding, jij tijdens de therapiesessies vaak gesloten en afwezig bent, en jij lijkt te lijden aan PTSS, zonder dat deze poging tot diagnose op enige manier onderbouwd wordt.

Uit het IAC-verslag d.d. 29.02.2024 blijkt verder dat jij wel degelijk tot leren komt, jij kan lezen en schrijven en jij ook het Engels alfabet kent, maar jij nood hebt aan extra begeleiding, aangepaste leerstof en een aangepast leertempo. Waar in het attest vermeld wordt dat jij in Afghanistan weinig ervaring had met schoollopen, dient opgemerkt dat uit jouw eigen verklaringen op het CGVS blijkt dat jij in Afghanistan zeker tot de derde à vierde graad op regelmatige basis naar school ging (CGVS 2, p. 5). Waar verder in het attest gesteld wordt dat jij moeite hebt met jouw moedertaal Pashtu dient opgemerkt dat uit beide notities van de persoonlijke onderhouds op het CGVS blijkt dat jij vlot kon communiceren met de Pashtu-tolken op het CGVS, jij alle vragen begreep, jij betekenisvolle antwoorden gaf op de gestelde vragen en er op geen enkel moment communicatieproblemen waren (CGVS 1, p. 3 en 22 en CGVS 2, p. 2 en 10). Het is dan ook niet duidelijk of aangetoond welke problemen jij zou hebben met jouw moedertaal Pashtu.

Er dient benadrukt dat jij ook nog een netwerk hebt in jouw regio van herkomst (verklaring DVZ, punt 16a en 18), waarmee jij nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Hierboven werd reeds aangetoond – en dit werd bevestigd door de RvV in haar arrest (nr 297 727 van 27 november 2023, p. 25) – dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen over de huidige situatie en verblijfplaats van jouw vader.

Uit het geheel van jouw dossier kan dan ook niet worden vastgesteld dat jouw mentale problemen jou zouden verhinderen om je opnieuw aan te passen aan de Afghaanse normen en waarden, dan wel dat deze problemen jou bijkomend in het oog van de taliban zouden doen springen. Jouw mentale problematiek werd reeds in het arrest (nr 297 727 van 27 november 2023) beoordeeld. Zonder afbreuk te doen aan jouw mentale klachten dient opgemerkt dat de drie nieuw voorgelegde medische en onderwijskundige attesten in het verlengde van de reeds eerder neergelegde attesten liggen.

Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul

telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter

op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Taliban-ministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar

Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting,

*o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat jij in Afghanistan leefde zes jaar school hebt gelopen – en jij tot de derde à vierde graad op regelmatige basis ging – en jij ook een jaar naar de madrassa ging, waar jij de koran en religieuze liederen leerde (verklaring DVZ, punt 11 en CGVS 2, p. 5 en 6). Verder ging jij soms met vrienden naar de grote rivier om er te spelen (CGVS 2, p. 4) of spijbelde jij en deed jij samen met vrienden andere zaken dan naar school gaan (CGVS 2, p. 5).

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst (verklaring DVZ, punt 16a en 18), waarmee jij nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Hierboven werd reeds aangetoond – en dit werd bevestigd door de RvV in

haar arrest (nr 297 727 van 27 november 2023, p. 25) – dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen over de huidige situatie en verblijfplaats van jouw vader.

Jij haalt aan dat jij in België naar school probeert te gaan, maar daar niet in slaagt (CGVS 2, p. 6). Jouw voogd vult aan dat jij momenteel niet naar school gaat, jij een halve dag per week een aangepast traject volgt en er in samenspraak met de school gekeken wordt om een passend onderwijstraject voor jou uit te stippelen (CGVS 2, p. 7). Verder haal je aan dat jouw kennis van het Nederlands al een klein beetje verbeterd is en jij de taal probeert te leren via jouw gsm, aangezien je niet naar school gaat (ibid.). Voorts ga jij naar de fitness in het centrum van Gent en ga jij soms alleen of met vrienden uit het opvangcentrum naar het park (ibid.). Ook werk jij in het weekend een aantal uur als bezorger voor een restaurant in het centrum van Gent (CGVS 2, p. 8), een job die jij te pakken kreeg via jouw neef Ahmad Shafiq. Uit voorgaande blijkt bezwaarlijk sprake te zijn van een intense, actieve participatie aan de Belgische samenleving.

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon jij evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die jij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk heeft gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van het kind, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte beginselen en betwist het "actuele" karakter van de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie.

Verzoeker gaat in op de motieven van de bestreden beslissing.

Hij gaat vooreerst in op zijn profiel, waarbij hij benadrukt dat hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling omkadering en bijstand nodig heeft. Hij stelt dat zijn kwetsbaarheid door de commissaris-generaal wordt geminimaliseerd. Verzoeker acht de aanwezigheid van een voogd bij het persoonlijk onderhoud geen

“bijzondere toegeving”, aangezien dit verplicht is. Hij verwijst naar de Voogdijwet. Verzoeker benadrukt de door hem neergelegde medische attesten en de overige neergelegde documenten, dewelke onvoldoende werden beoordeeld. Hij geeft aan dat hij een jongeman is die enorm veel lijdt psychologisch, omwille van zijn migratietraject en het feit dat hij zijn familie diende achter te laten, waarbij hij stelt dat onderzoek aangeeft dat een vlucht zoals hij diende te maken, psychologisch en mentaal een grote impact kunnen nalaten. Verzoeker geeft een overzicht van de verschillende bepalingen die op de kwetsbaarheid van minderjarigen binnen de asielprocedure duiden. Verzoeker stelt dat hem, als minderjarige, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en geeft aan dat hij *“wel degelijk mooie, echte en nuttige stukken voor en kan worden afgeleid dat hij een oprechte inspanning heeft gedaan om relevante stukken voor te leggen. Vervolgens legde hij ook verschillende geloofwaardige verklaringen af, zo stelt verweerster dat hij betekenisvolle verklaringen aflegde.”* Verzoeker benadrukt opnieuw de neergelegde medische stukken en het feit dat hij tijdelijk onderwijs aan huis voor zieke kinderen kreeg. Hij wijst op zijn beperkte intelligentie en zelfredzaamheid. Hij geeft aan dat de commissaris-generaal geen medische achtergrond heeft, in tegenstelling tot de attesterende psycholoog. Hij gaat in op zijn scholing in Afghanistan, zijn kennis van het Pashtou en zijn netwerk. Verzoeker verwijst naar de recente vaststellingen over de gewelddadige omgeving in Afghanistan en het gebrek aan scholing. Hij benadrukt dat hij ook geenszins de nodige bijkomende zorgen en hulpverlening zal bekomen in Afghanistan.

Verzoeker gaat in op het “zogenaamde ‘ongeloofwaardige’ relaas”. Hij stelt te volharden in zijn asielmotieven.

Verder gaat hij in op zijn toekomstgerichte vrees, waarbij rekening moet worden gehouden met zijn specifiek profiel. Hij wijst op zijn jonge leeftijd en zijn verblijf in het Westen. Hij vreest te worden gepercipieerd als verwesterd. Hij citeert uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 omtrent individuen die worden gepercipieerd als verwesterd en verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij benadrukt de beperkte gegevens over de gevolgen van een gedwongen terugkeer uit het Westen en wijst op de lage beschermingsgraad in België in vergelijking met andere Europese landen. Verzoeker wijst erop dat er alleszins gegevens beschikbaar zijn dat er sprake is van verregaande deprivatie in Afghanistan, alsook van een tiranniek en hardhandig beleid. Verzoeker verwijst naar bronnen die stellen dat de situatie ernstiger is dan ooit en waarin wordt benadrukt dat de huidige situatie niet “het nieuwe normaal” mag worden. Verzoeker benadrukt de gewelddadige aard van de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij gaat in op de situatie conform artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat Afghanen vroeger de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kregen indien de taliban in hun regio van herkomst de macht hadden, zodat het frappant is dat dit nu niet langer het geval is, wanneer de taliban overal aan de macht. Verzoeker geeft aan dat de commissaris-generaal vergeet de overige, actuele informatie en situatie in het land te bekijken, evenals de situatie in de verschillende provincies. Hij verwijst naar landeninformatie. Verder gaat verzoeker in op de sociaaleconomische en humanitaire crisis. Hij wijst op het gegeven dat internationale steun werd beknot en stelt dat de taliban verantwoordelijk is voor deze crisis. Hij gaat in op de strikte regels rond scholing, ook voor jongens. Hij wijst erop dat UNAMA heeft besloten om haar mandaat minstens met een jaar te verlengen om de bevolking zo goed en kwaad mogelijk te helpen. De taliban vergroot de controles en is streng. Het aantal veiligheidsincidenten blijven toenemen en toenemen, zo stelt verzoeker. De taliban deinst er niet voor terug om geweld te gebruiken, ongeacht man of vrouw, oud of jong, voormalig overheid of journalist. Verzoeker stipt aan dat de meerderheid van de bevolking zich in een situatie van verregaande deprivatie bevindt. Verzoeker verwijst naar een rapport van Human Rights Watch van augustus 2024. Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Kunar, evenals op de mensenrechtenschendingen van het talibanregime.

Verzoeker besluit als volgt:

“Verweerster is onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van verzoekers verzoek en zijn specifiek profiel en heeft zijn (toekomstgerichte) vrees niet naar behoren onderzocht. In tegenstelling, ze wuift alle nuttige medische verslagen weg en zoekt naar zogezegde tegenstrijdigheden. Daarnaast gaat ze de kennis en integerheid van de deskundigen in vraag trekken. Dat dit niet kan worden aanvaard. Het is duidelijk dat de jonge verzoeker een mentale achterstand heeft en niet zelfredzaam is. Hij kan niet rekenen op een sterk netwerk en gepaste zorgen of opvolgingen in Afghanistan gezien de actuele situatie. Hij zal in moeilijke en zelfs vernederende omstandigheden terecht kunnen komen bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker is jong en kwetsbaar. Daarnaast heeft hij goed meegewerkt tijdens de asielprocedure, maar toch worden bepaalde belangrijke elementen of bewijzen gewoon genegeerd. Er kan niet worden ontkend dat hij reeds 2 jaar in asielprocedure is in België en dus al langer Afghanistan verlaten heeft. Hij kan dus worden gepercipieerd als verwesterd, dan wel ongelovig, door zijn loutere verblijf in het westen. Zijn kwetsbaarheid en de langdurige afwezigheid vormen samen al een groot risico op onmenselijke en/of vernederende behandelingen in Afghanistan. Daarnaast zijn ook de actuele veiligheidssituatie en de humanitaire crisis bijkomende problematieken en risico's in hoofde van de verzoeker. Nu de taliban 3 jaar aan de macht is, wordt duidelijk in welke desastreuze situatie de Afghaanse bevolking zit. Het is dan ook onmogelijk voor de

verzoeker om terug te keren naar Afghanistan. Alles samen, cumulatief, dient te worden vastgesteld dat er voor dat de verzoeker een zeer hoog risico op vervolging bestaat.”

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 20 maart 2025, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022*
- *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024*
- *EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*
- *EUAA Country Focus: Afghanistan van november 2024”*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: *“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: *“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: *“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, RvV 296 667 - Pagina 21 administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”* (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12). Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (artikel 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Bij de beoordeling van het verzoek van een minderjarige verzoeker dient met andere woorden rekening gehouden te worden met diens jonge leeftijd en dient de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd te worden.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn). Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt: *“Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”* Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt: *“Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”* Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims*

4.5. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.6. Verzoeker klaagt een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. De commissaris-generaal heeft evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt. Het volstaat niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen.

4.7. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: “*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Daarnaast vroeg jouw advocaat voor het eerste persoonlijk onderhoud per mail om zeker enkele pauzes in te lassen tijdens het onderhoud aangezien jij nerveus en gesloten bent en jij je moeilijk kan concentreren (zie mail voogd d.d. 03.05.2023). Op het einde van dat persoonlijk onderhoud stelt jouw voogd dat de communicatie duidelijk moeilijk verliep – net zoals de communicatie met de school, het opvangcentrum en de voogd zelf – en jij op feitelijke vragen niet altijd het antwoord gaf dat verwacht werd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 05.05.2023 (verder CGVS 1), p. 22). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat je betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook verklaarde je zelf dat je de tolk en de vragen begrepen hebt, je alles verteld hebt en jij behalve de ziekte van jouw vader niets meer wilde toevoegen of vragen (CGVS 1, p. 22). Tot slot werd jou aan het begin van het onderhoud duidelijk gemaakt dat jij steeds het recht had om een extra*

pauze te vragen (CGVS 1, p. 3) en werd er ook telkens na ongeveer 40 minuten een pauze ingelast (CGVS 1, p. 9, 16 en 24). Wat betreft andere ingeroepen bijzondere procedurele noden en de steunmaatregelen die hiervoor genomen zouden moeten worden, kan verwezen worden naar het arrest van de RvV dat stelt dat er voor jou geen sprake is van andere bijzondere procedurele noden die bijkomende steunmaatregelen vereisen, dat je rechten gerespecteerd werden en dat je kon voldoen aan de verplichtingen (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 20-22). Ook wat betreft de bijkomende attesten die jij voorlegde via een aanvullende nota in het kader van de beroepsprocedure oordeelde de RvV dat deze documenten geenszins van zulke aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 25). In het kader van jouw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS leg jij drie nieuwe (medische) attesten voor. In de attesten wordt voornamelijk melding gemaakt van beperkte mentale vaardigheden, beperkte zelfredzaamheid en moeilijkheden om school te lopen in België. Geen van de attesten bevat echter een duidelijke diagnose. Op het einde van het persoonlijk onderhoud verwezen jouw voogd en advocaat naar jouw verhoogde kwetsbaarheid omwille van jouw psychologische problemen en jouw mentale beperking (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25.04.2024 (verder CGVS 2), p. 10). Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt echter opnieuw dat je de vragen begreep en betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook verklaarde je zelf dat je de tolk begrepen hebt, je alles hebt verteld en je niets meer wenste toe te voegen behalve dat jouw voogd jou had gezegd dat bepaalde van jouw verklaringen tijdens het eerste interview verkeerd werden genoteerd (CGVS 2, p. 10). Tot slot werd jou aan het begin van het onderhoud duidelijk gemaakt dat jij steeds het recht had om een extra pauze te vragen (CGVS 2, p. 3) en duurde het tweede onderhoud in zijn totaliteit slechts 47 minuten (CGVS 2, p. 1 en 11). Gelet op wat voorafgaat is het CGVS dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen niet kunnen volstaan om te besluiten dat je niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen”

De Raad treedt deze beoordeling bij. De neergelegde attesten zetten onvoldoende uiteen waarom verzoekers mentale gezondheidstoestand hem zou hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin attesteren de artsen op voldoende concrete wijze dat verzoekers mentale gezondheidstoestand of verstandelijke mogelijkheden een significante invloed zouden hebben gehad op de behandeling van zijn beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet voldoende concreet uiteengezet dat zijn psychische problematiek of zijn beperkter intellectueel vermogen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Zoals reeds door de Raad werd vastgesteld in zijn arrest van 27 november 2023 kan uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet voldoende afgeleid worden dat verzoeker omwille van zijn voorgehouden psychische problemen en/of zijn beperkte verstandelijke vermogens niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Uit het loutere gegeven dat het aan verzoeker werd toegestaan om tijdelijk onderwijs aan huis (TOAH) te volgen, uit de informatie die verzoeker neerlegt inzake de voorwaarden om voor TOAH in aanmerking te komen en uit de brieven van verzoekers maatschappelijk werker en leerlingenbegeleider, kan slechts worden afgeleid dat verzoeker het vorige schooljaar, omdat hij zich mentaal niet in staat voelde om een schooltraject te volgen, tijdelijk en gedurende vier uren per week TOAH genoot, dat verzoeker tijdens deze 1 op 1 benadering wel tot leren kwam, dat verzoeker het huidige schooljaar wel aanvatte in klasverband, dat verzoeker dit schooljaar daarbij in een klasomgeving soms tics vertoont, over zijn kleren wrijft, afwezig lijkt, nauwelijks praat en in zichzelf babbelt, dat verzoeker, wanneer hij aanwezig is, daarbij zijn best doet, zich inzet en – hoewel dit in een traag tempo geschiedt – leerwinst maakt en dat verzoeker nog veel individuele ondersteuning krijgt en een CLB traject volgt. Hoewel in deze brieven enkele twijfels worden geuit inzake verzoekers mogelijkheden en potentieel, stellen zowel de leerlingenbegeleider als verzoekers maatschappelijk werker daarbij bovendien expliciet dat zij nog onvoldoende zicht hebben op verzoekers werkelijke kunnen, mogelijkheden, cognitieve capaciteiten en onderwijsbehoeftes. Aldus kan uit de voormelde stukken niet worden afgeleid dat verzoekers verstandelijke vermogens daadwerkelijk dermate beperkt zouden zijn dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Het medisch attest van een gastro-enteroloog van 20 januari 2023 stelt enkel in algemene termen dat verzoeker concentratiestoornissen vertoont en emotioneel nogal instabiel is, allicht mede door de hangende asielprocedure. Er wordt hier louter aangegeven dat het wenselijk zou zijn dat de procedure zo snel mogelijk verloopt, zodat verzoeker zekerheid kan hebben.

De medische attesten die naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud werden overgemaakt, werpen geen nieuw licht op verzoekers zaak. Er ligt een standaard medisch getuigschrift, opgesteld in het kader van een verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, voor. Hierin wordt aangegeven dat verzoeker een “licht tot matig ernstige verstandelijke beperking” heeft, “zeer beperkte zelfredzaamheid” kent en laag scoort voor communicatie, sociale vaardigheden, maatschappelijke vaardigheden, gezondheid en veiligheid en zelfzorg. Wat betreft de beperkte intelligentie, wijst de Raad erop dat deze werd afgenomen met de “SON-R 6-40”, waarbij in het gevoegde IAC-verslag duidelijk wordt

aangegeven dat de resultaten met grote voorzichtigheid dienen te worden geïnterpreteerd, omdat verzoeker nog geen twee jaar in België verblijft. De beperkte zelfredzaamheid werd opgesteld op basis van de “*schaal voor adaptief gedrag ABAS-3*”, waarbij uit het IAC-verslag blijkt dat dit werd ingevuld door de voogd en de begeleider. Ook hier dient de Raad te onderstrepen dat resultaten van dergelijke testen met de nodige voorzichtigheid moeten worden benaderd, gelet op het beperkte verblijf van verzoeker in België en zijn migratietraject. Zowel het standaard medisch getuigschrift als het bijgevoegde IAC-verslag gaan voornamelijk in op zijn vaardigheden om zelfstandig te leven in de Belgische context en zijn dagelijks functioneren in België, doch bevatten geen gegevens op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker niet volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming of dat er van hem geen volwaardige verklaringen konden worden verwacht. De ongedateerde verklaring van psychologe I.V. bevat evenmin gegevens in die zin. Er wordt hierbij overigens aangegeven dat verder diagnostisch onderzoek nodig is. Wat betreft de in het IAC-verslag opgeworpen problemen met de moedertaal Pashtou, stipt de Raad aan dat de commissaris-generaal terecht stelde dat verzoeker bij zijn persoonlijke onderhoud telkens aangaf dat hij de tolk goed verstond. Door in zijn verzoekschrift louter zijn profiel te benadrukken, evenals uitvoerig te citeren uit theoretische rapporten aangaande de moeilijke situatie van minderjarigen op de vlucht en diverse internationaalrechtelijke en nationaalrechtelijke bepalingen en beginselen, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende waren, teneinde hem toe te laten op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. De Raad erkent de kwetsbare situatie van niet-begeleide minderjarige vluchtelingen en de gevoelens van trauma en verlies die zowel voor, tijdens als na de vlucht kunnen bestaan. Het volstaat evenwel niet om deze theoretische omkadering uit de doeken te doen, zonder dit *in concreto* toe te passen op verzoekers eigen zaak. Er wordt niet concreet ingegaan op zijn eigen ervaringen en de implicaties die deze ervaringen zouden hebben op zijn nood aan meer verregaande steunmaatregelen, dan diegene die reeds werden geboden. Verzoeker acht de verschaft steunmaatregelen minimaal, die niet kunnen worden gezien als een ware tegemoetkoming, doch blijft in gebreke te concretiseren welke bijkomende steunmaatregelen zich *in casu* opdrongen. De commissaris-generaal stelde terecht dat uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker in staat was zijn verhaal op zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, waarbij niet kan worden vastgesteld dat er zich bepaalde incidenten hebben voorgedaan of er tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud sprake was van duidelijke indicaties dat verzoeker niet langer in staat was om het onderhoud in de voorliggende omstandigheden verder te zetten. In het licht van deze vaststellingen, kan de Raad niet vaststellen dat verzoekers psychologische toestand of intellectuele onvermogen, op het moment van het persoonlijk onderhoud, van een zodanige aard was, dat deze verhinderde dat het persoonlijk onderhoud kon doorgaan, dat deze een verklaring kan bieden voor de vaststellingen in de bestreden beslissing, dan wel dat deze noopte tot bijkomende bijzondere procedurele steunmaatregelen.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor de taliban, naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader voor de inlichtingendiensten. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Waar verzoeker vooreerst doorheen zijn verzoekschrift op verschillende punten ingaat op zijn kwetsbaar profiel, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, benadrukt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen en dat deze voogd, evenals verzoekers advocaat, aanwezig was tijdens de persoonlijke onderhoud. Beiden kregen de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of opmerkingen te formuleren. Op het einde van de persoonlijke onderhoud werd zo uitdrukkelijk aan de voogd en de advocaat gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen. Beiden benadrukten verzoekers kwetsbaar profiel, zijn moeizaam schooltraject, zijn beperkte zelfredzaamheid en begeleidingstraject, zonder *in concreto* aan te geven op welk punt het persoonlijk onderhoud hier onvoldoende aan zou zijn aangepast (zie NPO I, p. 22 en NPO II, 10). Na lezing van de notities van de persoonlijke onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor en bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker voldoende oog had voor zijn jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. Noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een ongeschoolde minderjarige te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de of leeftijd. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er werden door de *protection officer* ook zowel open als gesloten vragen gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over

wat hem zou zijn overkomen. Hij bleek ook in staat om op deze vragen te antwoorden. In tegenstelling tot wat de voogd op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud heeft aangegeven, kan de Raad uit een lezing van de notities niet vaststellen dat de communicatie moeizaam verliep (zie NPO I, p. 22). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker het gehoor kon volgen, de hem gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden, zoals hij ook zelf beaamde op het einde van het persoonlijk onderhoud (zie NPO I, p. 22 en NPO II, p. 10). Waar verzoeker verder nog wijst op zijn beperkt intellectueel vermogen als verantwoording voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wijst de Raad er weliswaar op dat in het standaard medisch getuigschrift wordt aangegeven dat de resultaten van dit onderzoek zouden wijzen op een licht tot matig ernstige verstandelijke beperking, met een referentieleeftijd van 5 à 6 jaar, doch herhaalt de Raad dat met de grote voorzichtigheid moet worden omgesprongen met de score van het intelligentieonderzoek, zoals ook wordt aangegeven in het IAC-verslag. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden kan zo bijvoorbeeld niet blijken dat de door verzoeker verschaftte antwoorden zouden corresponderen met antwoorden van een vijf à zesjarige. Rekening houdend met het voorgaande, blijkt niet dat er ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. De Raad herhaalt dat verzoeker in zijn verzoekschrift een voornamelijk theoretische omkadering omtrent zijn kwetsbare profiel uit de doeken doet, zonder evenwel *in concreto* aan te geven op welke wijze zijn profiel de vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen zouden brengen.

5.1.3. Wat betreft de psychologische problematiek, herhaalt de Raad dat de neergelegde attesten niet voldoende concreet uiteenzetten waarom en in welke mate verzoekers mentale gezondheidstoestand hem zou hebben verhinderd om in het kader van zijn asielprocedure eenduidige en volledige verklaringen af te leggen (zie *supra*). Verder wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt, zoals ook blijkt *in casu*. Een psycholoog of een arts kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog of een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van mishandeling zoals verteld door de patiënt.

Medische en psychologische attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerdte mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor.

In dit geval blijkt uit het ongedateerd attest van psychologe I.V. dat verzoeker “*lijkt*” te lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom. Zij legt hierbij evenwel geen link met het door verzoeker verklaarde vluchtrelaas, doch stelt enkel dat er sprake is van groot gemis van het thuisland en familie. Het attest van de gastro-enteroloog van 20 januari 2023, maakt gewag van een emotionele instabiliteit, doch ook hier wordt geen link gelegd met het vluchtrelaas. De arts wijst naar de onzekerheid die gepaard gaat met een hangend verzoek om internationale bescherming. De overige neergelegde attesten doen evenmin uitspraak over enige graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de psychische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds.

Gelet op deze bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoeker psychische problemen zou kennen, zoals wordt geopperd doch niet gediagnosticeerd in het ongedateerde attest van psychologe I.V., aldus nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers psychologische problemen. Bijgevolg meent de Raad dat aan deze attesten slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat ook hier de medische attesten geen sterk vermoeden of aanwijzing inhouden dat verzoekers psychologische problemen het gevolg zijn het door hem voorgehouden vluchtrelaas.

5.1.4. Wat betreft de overige neergelegde stukken, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Wat betreft de door jou voorgelegde foto’s en werkdocument van jouw vader dient te worden opgemerkt dat deze documenten an sich onvoldoende zijn om aan te tonen dat jouw vader gediend zou hebben bij als soldaat bij de inlichtingendiensten. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien is het certificaat slechts een kopie van slechte kwaliteit waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het een kopie van een authentiek stuk betreft. Of jouw vader al dan niet de persoon op de foto van het certificaat is kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Daarenboven geef je zelf aan geen enkele informatie te kunnen verschaffen over het werkcertificaat van jouw vader en de foto’s, en blijf je zeer vaag over de oorsprong ervan (CGVS 1, p. 12 en 13). Betreffende de foto’s dient nog toegevoegd dat aan privéfoto’s geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Of jouw vader al dan niet de persoon op de foto’s is kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Jij geeft aan dat er bij jouw weten geen foto’s zijn waar jij samen met jouw vader op te zien bent (CGVS 1, p. 13). Wat betreft deze documenten dient benadrukt dat de RvV in haar arrest eveneens oordeelde dat de door jou voorgelegde stukken onvoldoende waren om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het profiel en de werkzaamheden van jouw vader te weerleggen (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 23-25). Ook over het bijkomend werkdocument van jouw vader dat jij voorlegde via een aanvullende nota in het kader van de beroepsprocedure oordeelde de RvV dat het document geenszins van zulke aard is dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande (RvV, arrest 297 727 van 27 november 2023, p. 25).”* Door louter te poneren dat de commissaris-generaal doet alsof de documenten louter blanco documenten betreffen en geen enkele waarden kennen, brengt hij de concrete beoordeling van deze stukken niet aan het wankelen. De Raad herinnert eraan dat zowel hijzelf als de commissaris-generaal aan de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.5. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal verder bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn vader als soldaat werkte voor de inlichtingendiensten en dat hij bovendien vage en inconsistente verklaringen aflegde over de gebeurtenissen na de machtsovername door de taliban. De Raad verwijst hiervoor naar de uitvoerige motieven dienaangaande, die op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing, die vinden steun in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en pertinent alsook draagkrachtig zijn. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden. Door louter te *“volhard[en] in zijn asielmotieven”* brengt hij geen enkel dienstig element of argument aan die de door de commissaris-generaal gedane beoordeling aan het wankelen brengt of in een ander daglicht plaatst.

5.1.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.7. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.8. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift verder naar zijn verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, die hem zullen beschouwen als een ongelovige.

5.1.9. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol

heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de

lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er

volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevluht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging

telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling

op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

5.1.10. *In casu* blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 14 juli 2022 ongeveer 14 jaar oud was. Verzoeker zal over ongeveer twee maanden 18 jaar worden. Zijn leeftijd wordt als dusdanig niet betwist, evenmin werd een leeftijdsonderzoek verricht. Verzoeker verblijft sinds juli 2022 in België. Gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst in België heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust "westerse" gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

5.1.11. Hoewel de Raad terdege rekening houdt met de jonge leeftijd van verzoeker, impliceert deze enkele omstandigheid nog niet *ipso facto* dat er sprake is van een beschermingsnood. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom zijn verblijf hier en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.12. Het louter verwijzen naar zijn leeftijd en verblijf van enige tijd in Europa, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat er onvoldoende elementen voorliggen, op grond waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker een zeer wisselende aanwezigheid op school heeft gekend, waarbij hij vaak afwezig is. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij niet meer naar school ging (zie NPO II, p. 6-7). De voogd kwam hierbij tussen en gaf aan dat verzoeker initieel in OKAN onderwijs was ingeschreven maar daar weinig tot nooit is geweest, waarna werd overgeschakeld op thuisonderwijs en alternatieve dagbesteding op een boerderij. Vervolgens werd opnieuw OKAN onderwijs opgestart, waar hij eerst ging, maar daar ook opnieuw afhaakte. Ten tijde van het tweede persoonlijk onderhoud werd een traject opgestart met het CLB, waarbij verzoeker zou worden doorverwezen naar het buitengewoon onderwijs en een aanvullend NAFT-traject om Nederlands te leren, wat hij een halve dag in de week volgt. De voogd geeft aan dat verzoeker niet naar school gaat en dat men opnieuw aan het proberen is een nieuw traject uit te werken (zie NPO II, p. 7). Uit het IAC-verslag blijkt dat ook het thuisonderwijs en de alternatieve dagbesteding in de boerderij moeizaam liepen en dat verzoeker ook hier is afgehaakt. In de getuigenis van de maatschappelijk werker wordt aangegeven dat verzoeker voor zijn leeftijd sterk uitvalt op het vlak van sociale interacties, deelname aan dagdagelijkse activiteiten, kennis van schoolse basisvaardigheden, en dergelijke, in vergelijking met andere nieuwkomers van zijn leeftijd. Ook in het IAC-verslag wordt aangegeven dat verzoeker zich in grotere groep vooral afzijdig houdt en niet veel sociaal contact zal initiëren of zal willen deelnemen aan activiteiten. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud verder nog aangegeven dat hij soms naar de fitness gaat, in het weekend soms naar het park gaat met andere jongens van het opvangcentrum en in het weekend soms werkt als bezorger voor een restaurant (zie NPO II, p. 7-8). Deze elementen volstaan evenwel nog niet om een beschermingsnood aannemelijk te maken, waarbij een toelichtende concretisering en uitdieping hiervan ontbreken. Er liggen onvoldoende elementen voor die toelaten een beeld te krijgen van de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde)

verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust "westerse" gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat de *in casu* voorliggende verklaringen onvoldoende worden geconcretiseerd en worden toegelicht, om dit aan te nemen. Verzoeker was ter terechtzitting ook niet aanwezig om meer duiding te verschaffen.

5.1.13. Waar verzoeker nog aangeeft dat hij door zijn verstandelijke beperking niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de nieuwe regels van de taliban, om zo de negatieve aandacht van hen te vermijden, herhaalt de Raad dat – zoals ook in het IAC-verslag wordt aangegeven – met grote voorzichtigheid dient te worden omgesprongen met de resultaten van het intelligentieonderzoek. Dat verzoekers verstandelijke capaciteiten enigszins beperkt zijn, betekent voorts ook niet dat hij daarom niet over de nodige sociale capaciteiten zou beschikken om zich (terug) aan te passen aan de thans in Afghanistan geldende normen en waarden. Er wordt in het standaard medisch getuigschrift en het IAC-verslag uitvoerig ingegaan op de wijze waarop verzoeker zich in België gedraagt en de moeilijkheden die hij alhier ondervindt, onder meer op vlak van maatschappelijke vaardigheden, sociale vaardigheden, gezondheid en zelfverzorging. Deze elementen kunnen echter niet los worden gezien van de Belgische maatschappij, waaraan verzoeker zich op heden probeert aan te passen en waarmee hij moeilijkheden ondervindt. Hieruit volgt nog niet dat hij dezelfde problemen zou ondervinden in zijn herkomstland, waarbij moet worden vastgesteld dat verzoeker tot op zijn veertiende levensjaar in Afghanistan heeft verbleven en uit zijn verklaringen niet naar voren komt dat hij aldaar problemen had om zich in te passen in de maatschappelijke of sociale verwachtingen. Er wordt in het standaard medisch getuigschrift ook bezorgdheden geuit omtrent de mogelijkheid voor verzoeker om autonoom een verblijfplaats te vinden en te behouden en zich van eten en kleren te voorzien. Hierbij kan echter worden opgemerkt dat verzoeker nog een familiaal netwerk in Afghanistan heeft, met name zijn moeder, broers en zussen, en een maternale oom, met wie hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich tot hen kan wenden om hem te helpen (zie NPO I, p. 14). Hij kan zich desgevallend tevens bij hen informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Rekening houdend met de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers vader ondergedoken zou leven, zodat hij zich tevens op hem kan beroepen in Afghanistan.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België sinds juli 2022, *in casu* bijna drie jaar, is dit verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, ook al zijn deze intussen aanzienlijk aangescherpt.

5.1.14. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.16. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een

repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.17. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.18. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou

machting is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES